תפארת יוסף — צו

וידבר ד' אל משה לאמר וגו' זאת<<qf&gt תורת="" העלה="" וגו'="" והרים="" את="" הדשן="" וגו'.&gt>b="" "="" lt;="" כתיב (תהילים קכ"א:א'-ב') אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי עזרי מעם ד' עושה שמים וארץ. מבואר במדרש (רבה ויצא סח) אשא עיני אל ההורים למלפני ולמעבדני וכו' חזר ואמר מה אני מוביד סברי מן בריי חס ושלום לית אני מוביד סברי מן בריי אלא עזרי מעם ד'. וביאר בזה כבוד אזמו"ר זללה"ה, כי מצד השי"ת אין באמת שום הפסק מאורו ית' אף להלבוש הקטן ביותר, כי רק מצד תפיסה הנמוכה של אדם, נראה לו אשר בהתרחקות הלבוש, אי אפשר שישכון שם מאורו ית', ומפאת זאת נדמה לו בתפיסתו שיש הפסק. אבל מצד השי"ת אין באמת שום הפסק, ואין שום מקום שלא ישכון שם אורו ית'. וזהו מאמרם ז"ל אשא עיני אל ההורים למלפני ולמעבדני וכו' (עיין היטב במדרש שם), היינו כי אחר שמסלק אדם ממנו כל הנגיעות מצידו, אז מכיר שפיר שאין שום דבר משולל ח"ו מאורו ית'. וזאת מראה לנו השי"ת בזאת הפרשה של תרומת הדשן. כי אחר שעובד אדם ומקריב מהונו להשי"ת, עד שמנהיר לו השי"ת שנכלל קרבנו באש של מעלה. ובכל זאת נשאר מזה הקרבן דשן שלא היה יכול לכלול באש של מעלה. ומזה נופל מאד דעת האדם ויש לו צעקה בלב, כי נדמה לו שאין לו עוד בזה שום תיקון, כי מה שכבר נתקן זאת נכלל באש של מעלה, אבל מה שלא היה יכול להכלל באש של מעלה, משמע שלא יועיל עוד בזה שום תיקון. ומסיבת זה נתגדל מאד הצעקה גבי האדם, מדוע נמצא אצלו הסתרה כזו שלא יוכל לתקן. אמנם מחמת גודל הצעקה שנתעורר גבי האדם, מנהיר לו השי"ת במצות תרומת הדשן שנעשה מזה גופו של מזבח, להורות שאין שום מקום שיהיה נפסק משם ח"ו אורו ית', כי רק מצד תפיסת האדם נדמה שיש חלוקים. וכמו שאנו אומרים אלהי נשמה שנתת בי טהורה היא. ועל הגוף נאמר (בראשית ג':י"ט) כי עפר אתה ואל עפר תשוב, ונדמה לאדם שיש בגוף ח"ו הפסק מאורו ית'. ומזה נתעורר גודל צעקה גבי אדם, ומסיבת זאת הצעקה נתעורר באמת כל התחיה. וכמו שאיתא בזוה"ק (שלח קסט.) וכמו שהוא באמת מצידו ית' שאין שום הפסק כלל. וע"ד שמצינו בש"ס (חגיגה ט"ו.) גבי בן זומא שאמר צופה הייתי בין מים העליונים ובין מים התחתונים ואין בין זה לזה אלא כשלש אצבעות, אמר להו רבי יהושע לתלמידיו עדיין בן זומא מבחוץ. כי מצד השי"ת אין באמת שום הפסק וחילוק כלל, והכל נקרא מים העליונים, וכענין דאיתא במדרש (רבה בראשית ב) על הפסוק והארץ היתה תהו ובהו, משל לשני שפחות שקנה שניהם באוני אחת ובטומי אחת, על אחת גזר שלא תזוז מפלטין של מלך ועל אחת גזר טרודין וכו' ומזאת הצעקה שנתעוררה אצל הארץ, כי מאחר ששניהם קנה באוני אחת ובטומי אחת מדוע אני נזונית טרודין. מזה נתעורר שאין באמת שום חילוק כלל, וכל החילוק הוא מצד התפיסה הנמוכה של אדם, אבל כשמסלק כל נגיעותיו ועובד את השי"ת, אז מכיר ע"י צעקתו שפיר שאין שום לבוש רחוק כלל שלא ישכון בו אורו ית', ומכיר, עזרי מעם ד' עושה שמים וארץ:

זאת תורת העולה.ואיתא בש"ס (נדה מ:) זאת תורת העולה ריבה תורה אחת לכל העולין אם עלו לא ירדו ובלבד שיהיה פסולו בקודש. הענין בזה, כי תפלות נגד קרבנות תקנום כדאיתא בש"ס (ברכות כ"ו.), היינו כי על ידי תפלה יכולין להגיע לכל השלימות, כי כל התעוררות תפלה גבי האדם הוא מזה שמכיר היטב בחסרונו איך שהוא מחוסר כל בלתי הארת השי"ת, ומפאת זאת נתעורר בלבו תפלה לבקש שישלים לו השי"ת חסרונו. ולכן מתחיל סדר התפלה אדני שפתי תפתח, להורות שאינו מבקש לשום טובה שאינה רצונו ית', כי כל בקשתו הוא רק מה שהוא ברצונו ית'. ומסיים בתפלתו יהיו לרצון אמרי פי, היינו, כי מה שברצונו ית' להשפיע לו יהיה כלי לקבל. ומאחר שכל בקשת אדם בתפלתו הוא רק לקבל מה שברצונו ית', נכלל נמי

ממילא גם צרכי עוה"ז שלו ג"כ בתפלתו, כי מאחר שכל שלימותו הוא רק הכרת רצונו ית', ועל ידי החסרון צרכי עוה"ז מגיע לו ביטול תורה או ביטול תפלה, וכאשר ימלא השי"ת צרכי עוה"ז יהיה בכחו יותר להכיר באורו ית', נמצא שכל צרכיו אף מעוה"ז נכלל נמי בתפלתו. וע"ז רמזו ז"ל (נדה מ:) אם עלו לא ירדו ובלבד שיהיה פסולו בקודש, כי אף הצרכי עוה"ז נכללים נמי באור רצונו ית' שישלים לו השי"ת גם בזה מבוקשו, כיון שכל עיקר חסרון נחשב אצלו רק מה שהוא משולל הכרה באור רצונו ית', וכל עיקר השלימות נחשב אצלו רק במה שהוא מכיר אורו ית'. אבל כאשר נדמה שיש לו שלימות גם בלעדי הכרת רצונו ית', נמצא שזה האיש אינו מכיר בחסרונו כלל. ע"ז רמזו ז"ל שאין פסולו בקודש, משא"כ כשמכיר האדם היטב שאין באמת שום שלימות אחר בלעדי הכרה באור רצונו ית', ובלתי זאת ההכרה הוא מחוסר כל, זה נקרא פסולו בקודש שאם עלו לא ירדו, היינו שפועל בתפלתו כל השלימות, כי השי"ת שופע לו אור רצונו ית' אף לצרכי עוה"ז ג"כ כמבואר:

כי לא דברתי את אבותיכם ולא צויתים ביום הוציאי אותם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח וגו' (ירמיהו ז':כ"ב).והקשה כבוד אזמו"ר זללה"ה איך שייך לומר שלא נצטוו על הקרבנות, הרי הספר תורת כהנים מלא מהלכות קרבנות. אך הענין בזה, דהנה באמת כשאדם עומד בבהירות גדול כמו שהיה במעמד הר סיני, בעת שאמר השי"ת המאמר הראשון אנכי ד' אלהיך, אז היו עומדים בבהירות גדול עד שלא היה שייך לומר אפילו הדיבור השני, כמו שאיתא בש"ס (שבת פ"ח:). והכירו כולם שלד' הארץ ומלואה, ואיך שהכל הוא מהשי"ת, ואז לא היה שייך שום קרבן, כי עיקר הקרבן הוא מה שאדם נוטל מהונו ומכליל אותו באש של מעלה, ורואה איך שמכליל את עצמו בשורשו. אבל כשאדם עומד בבהירות כ"כ ורואה איך שהוא כלול בשורשו, לא שייך שיקריב קרבן, כדאיתא בזוה"ק (שמיני ל"ח.) חמותין מאן דנטיל מבי מלכא ויהיב למלכא, כי איך שייך שיקריב קרבן כיון שרואה שאינו שלו. וכמו שמצינו גבי אדם הראשון קודם החטא שכתיב, ויקרא האדם שמות וגו', והיה מכיר היטב בתפיסתו איך שהוא כלול בשורשו. כמו שאמרו חז"ל במדרש (רבה בראשית י"ז ותנחומא חקת ו) שאמר לזו נאה לקרותו שור, לזו נאה לקרותו אריה, והיה רואה איך השור של מטה כלול בשור שבמרכבה, והאריה איך שהוא כלול באריה שבמרכבה. ממילא לא שייך אצלו שום קרבן, כיון שהיה רואה מהתחלה איך שהוא כלול בשורשו ואיך שורשו הוא כלול במרכבה העליונה. וכן הכא נמי ביציאת מצרים כתיב, ולא צויתים ביום הוציאי אותם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח. הגם שהמפרשים תירצו על זאת הקשיא שבאמת במצרים לא נצטוו על שום קרבנות ורק אח"כ נצטוו, הרי מצינו במצרים גופא שאמר משרע"ה וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבוד את ד' אלהינו וגו' (שמות י':כ"ו), הרי שבמצרים גופא נצטוו על הקרבנות. ורק הענין בזה, שביום הוציא אותם מארץ מצרים שנתגלה להם אור עתיקא, כדאיתא בזוה"ק (בשלח מח:), אז לא נצטוו על שום קרבן ולא היה שייך להם שום קרבן, כיון שראו איך שהם כלולים בשורשם, והיו עומדים בבהירות גדול, והכירו שלד' הארץ ומלואה ולא היה שייך להם קרבן. כדאיתא בזוה"ק הנ"ל חמותין מאן דנטיל מבי מלכא ויהיב למלכא. ורק אח"כ כשנעלם מהם זה האור, אז נצטוו על הקרבנות, היינו אף שנעלם האור יכול האדם ע"י עבודה ובירורים לבוא בחזרה להכיר מאור עתיקא ואיך שהם כלולים בשורשם. וכשמכיר זאת ההכרה רואה שאף שנדמה לו עד הנה שנעלם ממנו אורו ית', מ"מ לא עבר על רצונו ית' אפילו כחוט השערה, כדאיתא בזוה"ק (קדושים פ"ג.) תמן באצילות לית חטא. ואיך שתפיסתו ג"כ יש לו קיום לעולמי עד, כדאיתא בזוה"ק (תרומה קל"ה:) כיון דמטי התם הא כולהו לעולם ועד: